

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 541/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за финансијско посредовање, трговину и услуге „Момент“ д.о.о. - у ликвидацији Београд, чији је пуномоћник Наташа Вујовић, адвокат из ..., против туженог „АА“ СЗ Грађевинска радња ББ, Предузетник, ..., чији је пуномоћник Стефан Јокић, адвокат из ..., ради стицања без основа, вредност спора 591.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3380/24 од 28.05.2025 године, у седници одржаној дана 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3380/24 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3380/24 од 28.05.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 6152/2023 од 20.03.2024. године, којом је остављено на снази решење о издавању платног налога првостепеног суда Пл 291/2023 од 03.10.2023. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу плати 591.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате, као и трошкове поступка од 40.920,00 динара; те обавезан тужени да тужиоцу плати 76.920,00 динара на име трошкова парничног поступка. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних

питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату износа од 591.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, применом одредби чл. 17, став 1, 210. и 214. ЗОО. Према становишту нижестепених судова, парничне странке су биле у пословном односу по основу усмено закљученог Уговора из 2013. године, који по својој природи представља уговор о делу, а по којем је тужени извео радове на објекту тужиоца и тужиоцу на име изведених радова испоставио рачуне. Потписивањем и овером печатом Записника и Књижног одобрења од 25.12.2013. године, тужени је признао да је извео радове које је фактурисао предметним рачунима и да наведени радови нису били уговореног квалитета, а на основу чега је тужилац остварио право на умањење цене. На наведени начин, према закључку нижестепених судова, тужени је признао дуг према тужиоцу у утуженом износу у смислу члана 387. став 2. Закона о облигационим односима. Будући да тужени није исплатио наведени износ, то је усвојен тужбени захтев за исплату утуженог износа са припадајућом законском затезном каматом.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно оспорава чињенично стање услед погрешне оцене доказа – Записника и Књижног одобрења, те указује на то да је било од значаја да се тужени саслуша у својству парничне странке, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Тужени у ревизији, такође, указује на то да се уговори о грађењу закључују у обавезној писаној форми. Наведено је, међутим, ирелевантно будући да се у конкретном случају радило о уговору о делу. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент не наводи ниједну судску одлуку која би се заснивала на истој или сличној чињеничноправној ситуацији у прилог неуједначености судске праксе, па нема потребе за уједначавањем судске праксе. Не постоји потреба ни за разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како се ревизијом туженог не указује на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити су испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији

туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу са предлогом за издавање платног налога дана 25.09.2023. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 591.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић